

Élete ellengett. De itt hagyta a sokszázados magyar költészet egyik legjelentősebb életművét. Amelyet húszéves kora körül két hatalmas kapubálványra alapozott. És megmutatta, hogy a kis magyar irodalmi szerűn is lehet „*egy igen nagy költő lenni*”. Csak *akarni* kell.

Zárókő

(A költő önkomentárja
Mallarmé: *Toute l' âme résumée*)

*Egész lelked fogva össze
Mikor sok füstkarikád
Kilehelled körbe-körbe
Egyiken át másikat*

*Bármely szivar igazolja
Bölcsen alig izzva még
Hogy a hamv lepereg róla
Ahol a tűz csókja ég*

*Így ha ajkaidra szállni
Készülnek a kardalok
Máris jó előre zárd ki
A mit sem érő valót*

*Túlértelmezni ne hagyjad
Sehonnai irodalmad.*

Imre Flóra

EZÉKIEL

Látám akkor a száraz csontok völgyét:
csigolyák, szárcsontok, koponyahalmok
a völgyet fehérén körbejelölték,
ezer meg ezer – rengeteg csont volt ott.

És szólt: „Jövendölj, emberfia, arról,
lesz-e ezekben egyszer újra élet.”
„Te tudod, Uram” – mondtam, s ő: „A csonton
legyen hát újra hús, bőr s benne lélek.”

Zörgés hallatszott, és a puszta csontok
összeütődtek, ín, ér, izom és bőr
lepte be őket, test volt, millió volt,
de mozdulatlan. S ő így szólt az égből:

„Lelket lehelek belétek, s kihozlak
sírijaitokból.” S lélegezni kezdett
s mozdult a sok test, mint fák, hajladoztak,
nyüzsgött a völgy, mint a szél, énekeltek.

S ő azt mondta: „Nem timiattatok
teszem ezt, csak önön nagy nevemért.”
És a forgószél engem felkapott,
s a látomás egyszerre véget ért.

HERBSTTAG

milyen vörösek már a gesztenyék
nagy volt a nyár a gyümölcsök beértek
miért hogy mégse mégse volt elég
miért kontúrosabbak most a fények

minden nesz hangosabb törékenyebb
a zárt csonthéjak beteljesült rendje
megsűrült méznedvek feszítenek
minden bogyót áttetszőn fényesebbre

nincs se remény már se várakozás
utolsót lobban kedv erő és élet
kibírhatatlan süt nap és parázs
tútelített tárgyatlan szenvedélyek

mind messzebb van a föld az ég alatt
a csillagokról ezüstsürke por hull
hajnalban vadlibák kiáltanak
az idő sötétebb felébe fordul